

Proloog

Rosie

‘Waarom luister je nou niet, Noah? Als het zo doorgaat, raken we haar kwijt.’

Ik keek naar hem en voelde me machteloos. Ik wist dat we door een moeilijke periode gingen, maar de man die voor me stond en me zo boos aankeek, leek in de verste verte niet op de man van wie ik zoveel hield. Het was alsof hij een vreemde voor me was.

Hij nam nog een slok uit zijn glas wodka en zuchtte diep.

‘Wat wil je nou dat ik zeg, Rosie? Ze had nooit naar mijn broer moeten gaan. Als ze de waarheid niet had geweten, dan...’

‘Dan wat? We hadden het haar jaren geleden moeten vertellen, Noah. Het is toch belachelijk dat we dit drieëntwintig jaar voor haar verborgen hebben gehouden? Ik ben juist blij dat ze naar Logan gegaan is en dat hij het haar verteld heeft.’

‘Ja, natuurlijk ben jij weer blij met iets wat Logan gedaan heeft. Het zal ook eens niet zo zijn.’

Ik hoorde de bittere toon in zijn woorden en wist dat het zinloos was. Hij zou niet naar me luisteren. Dat deed

hij niet tijdens alle keren dat ik hem vertelde dat we ons geheim aan de kinderen moesten vertellen, dat deed hij niet tijdens al die keren dat het niet goed met mij ging, en dat deed hij niet toen ik vertelde dat het niet goed ging met Nolan... Een paar dagen voor we hem kwijtraakten.

‘Ik weiger haar op te geven, Noah. Ik kan niet nog een kind kwijtraken... Ik...’

Het lukte me niet de goede woorden te vinden voor wat ik wilde zeggen en daarom zweeg ik maar. Maar hij deed dat niet. Toen hij zich omdraaide, zag ik een woede in hem die ik niet eerder had gezien.

‘Verdomme, Rosie! Wat wil je dat ik doe? Ze heeft alle kansen van de wereld gekregen. Heb je enig idee wat die studie geneeskunde van haar me gekost heeft? En hoe het voelt dat ze me nu gewoon verraadt door ook voor hem te kiezen? Dat ze dat nu gewoon weggooit voor een of andere... Ik wil het niet eens over die vent hebben! Weet je? Soms vind ik het maar verdomd moeilijk dat jullie zo op elkaar lijken. Dat jullie tweeën altijd dezelfde domme keuzes maken. Jullie...’

We schrokken beiden van het geluid van de deurbel, en Noah liep er met grote passen heen. Nog voor ze goed en wel binnen was, hoorde ik Noah al tegen haar schreeuwen. Ik probeerde het nog een beetje te sussen door haar te vertellen dat ze welkom was. Dat we blij waren dat ze er weer was. Maar hij deed dat niet. Hij vloekte en tierde en zei de meest verschrikkelijke dingen tegen haar.

En toen ineens, vanuit het niets, zei ze die woorden die ik niet wilde horen. Waarvan ik hoopte dat ik ze nooit uit haar mond zou horen...

‘Ik weet alles, pap en mam. Ik weet het allemaal...’

1

Een maand geleden

Terwijl ik vocht tegen de slaap, reed ik in het donker over de snelweg en ondertussen maakten de ruitenwissers uren om al het regenwater van de ruit te vegen. Toen ik besloot naar Italië te gaan, had ik verwacht dat het daar beter weer zou zijn dan in Nederland. Zeker omdat het er al zomer was. Maar nee... Natuurlijk moest ik tijdens de natste zomer ooit naar het land rijden waar de vader van mijn broertje zich ergens verscholen zou houden. Tweeëntwintig uur zat ik nu in de auto en nog steeds was ik niet op de plek waar ik moest zijn. Ik had besloten in één keer door te rijden, maar inmiddels deed mijn hele lichaam pijn en lukte het me nog amper om mijn ogen open te houden.

Tweeëntwintig uur geleden was ik nogal overhaast vertrokken. Ik wist al langer dat ik van mijn familie nooit de antwoorden zou krijgen waar ik naar op zoek was. Ik kon het mijn moeder niet vragen, en zowel mijn opa en oma als Jesse wilden het er niet over hebben en als mijn vader ooit van plan was geweest om me te vertellen wat er was gebeurd, dan had hij dat allang gedaan. Dus ik speelde al een tijdje met het idee om naar de enige persoon te gaan

die me wel die antwoorden kon geven, ook al moest ik daar ruim vijftienghonderd kilometer voor rijden.

Tot het laatste moment had ik getwijfeld of ik zou gaan, in de dagen daarvoor had ik al wat spullen ingepakt, maar er was iets wat me tegenhield. Uiteindelijk waren het de ruzie met Jesse en de bekentenis van mijn oma dat Logan en mijn vader broers waren die de doorslag gaven.

Meteen toen mijn oma mijn kamer uit was gegaan, had ik Nathan gebeld om mijn plan te vertellen. Hij zei dat hij meteen op zoek zou gaan naar het adres en ik pakte snel alles in wat ik nodig zou hebben. Even twijfelde ik of ik zonder iets te zeggen weg zou gaan, maar ik besloot een kort briefje te schrijven waarin ik alleen zei dat ik weg was en waar ik naartoe zou gaan.

Die avond rekende ik af met alle dingen waar ik nog mee moest dealen. Ik confronteerde Norah met wat ze gedaan had en toen zij weg was, deed ik hetzelfde bij Jade. Tot het moment dat ik die bekentenis uit haar mond had horen komen, had ik gehoopt dat het een misverstand was, dat ze er alsnog niets mee te maken had en dat het allemaal goed zou komen tussen ons. Maar dat gebeurde niet, en zo verloor ik mijn oudste en beste vriendin...

Toen ik niets meer had om voor te blijven, besloot ik te gaan. Ik nam afscheid van Nathan, hij gaf me het adres en ik stapte zonder verder van ook maar iemand afscheid te nemen in de auto. Het was diep in de nacht en hoewel ik erg twijfelde, besloot ik toch te gaan. Terwijl ik de stad uit reed, had ik me talloze keren afgevraagd of ik hier wel goed aan deed. Ik bedoel, ik kende Logan amper, waarom ging ik zo'n lange reis maken om hem te zoeken? Maar ik had antwoorden nodig. Ik moest weten wat mijn ouders zo

lang voor Nolan en mij verborgen hadden gehouden. Ik moest...

Mijn gedachten werden onderbroken door een grote gaap en ik voelde mijn hele lichaam zeer doen van de slaap en het urenlang in dezelfde houding zitten.

‘Nou, één koffie dan...’ zuchtte ik terwijl ik de parkeerplaats van een benzinestation op reed, waar ik eerst snel de auto volgdoide en daarna door de stromende regen naar binnen liep om koffie en iets te eten te halen.

Het voelde goed om even uit de auto te zijn. In de afgelopen twintig uur was ik Nederland uit gereden en daarna via België, Frankrijk en Zwitserland naar Italië gereden. Ik keek op de kaart van mijn telefoon en zag dat ik nog minimaal zes uur moest rijden voordat ik bij het adres zou aankomen waar Logan volgens Nathan woonde.

Even zakte de moed me in de schoenen. In plaats van vijftien uur had ik er door de talloze files en vertragingen onderweg veel langer over gedaan om alleen al hier te komen. Nu nog verder rijden was niet realistisch, ik moest eerst even slapen en als ik een beetje opgeladen was, kon ik weer verder.

Ik keek naar mijn telefoon en zag het zoveelste berichtje van Jesse binnenkomen, dat ik meteen weg klikte, evenals de gemiste oproepen van Alex, mijn vader, en mijn opa en oma. Misschien had ik er niet goed aan gedaan om te vertrekken zonder iets tegen iemand te zeggen. Of misschien had ik dat briefje niet achter moeten laten. Maar ik wist dat als ik ze had verteld wat ik ging doen, ze me tegen hadden gehouden, dus ik had niet veel keuze gehad.

Ik stapte weer in de auto en reed een stukje verder naar een rustig plekje op de parkeerplaats, waar ik mijn stoel

een beetje naar achteren zette en mijn ogen sloot. Ergens had ik verwacht dat ik meteen in slaap zou vallen, maar dat zou natuurlijk niet gebeuren nu ik net extra sterke koffie had gedronken. Ik was meteen klaarwakker en lag met mijn ogen wijdopen naar de sterrenhemel te kijken.

Ik hoopte zo dat deze reis niet voor niets zou zijn. Dat ik eindelijk antwoorden zou krijgen waar ik al zo lang naar op zoek was. In de afgelopen paar dagen had ik er niet zoveel over nagedacht wat er allemaal was gebeurd en achter welke dingen ik was gekomen. Eerlijk? Het was best een beetje als een schok gekomen dat Logan en mijn vader broers waren. In eerste instantie omdat ze natuurlijk totaal niet op elkaar leken, maar daarnaast ook omdat mijn moeder dus iets had gehad met mijn oom, en Nolan naast mijn broertje ook mijn neefje was geweest.

Maar ergens had ik het gevoel dat het nog maar het topje van de ijsberg was. Want dat mijn vader en Logan broers waren, kon toch geen reden voor hem zijn om te vluchten en nooit naar ons toe te komen? Het kon toch geen reden zijn om helemaal geen band op te willen bouwen met zijn zoon? En wat was de reden dat we absoluut niet naar hem toe mochten?

Ik zuchtte en trok mijn benen een beetje op zodat ik wat op mijn zij kon liggen. Stiekem was ik wel benieuwd wat hij ervan zou vinden dat ik kwam. Ik had hem niet meer gezien sinds Nolars negentiende verjaardag, de dag dat ik hem wegstuurde en zei dat hij beter weg kon blijven. Het was iets waar ik heel erg veel spijt van had, en ik hoopte maar dat ik mijn excuses kon aanbieden. Maar voordat ik dat kon doen moest ik hem natuurlijk eerst vinden... Al was dat een zorg voor morgen.

Ik gaapte nogmaals en zag dat het display van mijn telefoon aan en uit ging. Ik pakte hem op en zag dat Jesse me weer belde. Met een zucht drukte ik mijn telefoon uit en sloot mijn ogen, waarna ik vrij snel in slaap viel.

2

Ik werd wakker van een enorm kabaal en kwam met een schok overeind, waarbij ik meteen in het gezicht van een boze man keek, die met zijn vuist op het raam aan het slaan was. Ik rolde mijn raam naar beneden en keek hem een beetje slaperig aan.

'Ehi! Non puoi parcheggiare qui!'

Ik keek hem vragend aan en haalde mijn schouders op.
'Non parlo Italiano.'

De man rolde met zijn ogen en sloeg nog een keer op mijn auto. Hij wees woedend naar een bordje dat ik in het donker over het hoofd had gezien. Een bordje met daarop een auto, waar een dik rood kruis doorheen stond, wat duidelijk betekende dat ik hier niet mocht parkeren.

Ik voelde dat ik rood werd en mompelde een *'scusi'*. Luid vloekend liep de man terug naar het benzinestation en snel deed ik mijn raam weer omhoog.

Ik rekte me een beetje uit en zette mijn telefoon weer aan, om te kijken hoe laat het inmiddels was. Maar nog voor ik daarnaar kon kijken, zag ik de talloze berichtjes en gemiste oproepen alweer binnenstromen. Ik wilde er net eentje wegklikken, toen Jesse belde en ik per ongeluk opnam. Mijn eerste impuls was om meteen op te hangen,

maar ik hoorde hem al schreeuwen en besloot hem maar te woord te staan.

‘Jezus, Ava! Waar ben je? Neem je ook eindelijk eens op? Hoe haal je het in je hoofd om ineens te vertrekken? Ben je wel goed bij je hoofd?’

Ik wachtte geduldig tot zijn tirade voorbij was en zuchtte.

‘Ja? Ben je eindelijk klaar, Jesse?’

‘Eindelijk klaar? Ik ben nog lang niet klaar met jou! Hoe haal je het in je hoofd om naar die, die... man te gaan?’

‘Waarom zou ik daar niet naartoe gaan?’

‘Waarom wel? Waarom moet je nou weer zo eigenwijs doen? Wat wil je ermee bereiken? Je hebt geen idee wie die vent is.’

Ik zuchtte diep en keek naar het benzinestation, waar de man alweer boos naar me stond te kijken. Snel zette ik de telefoon op de luidspreker en startte de auto.

‘Ik heb gewoon antwoorden nodig, Jess. Er is zoveel wat ik niet weet...’

Ik hoorde hem wat mompelen en daarna diep ademen.

‘Kom alsjeblieft naar huis, Ava...’

‘Niet voor ik antwoorden heb, Jesse.’

Ik hoorde hem binnensmonds vloeken. De laatste tijd was onze relatie al niet al te best geweest en ik merkte dat hij mijn koppigheid bijzonder irritant vond.

‘Aaf... Wat kan ik doen om ervoor te zorgen dat je naar huis komt? Ik maak al je huiswerk, ruim je kamer op en doe al je klusjes. Ik wil zelfs wel een oogje toeknippen als je iets met die klootzak van een Nathan wilt beginnen...’

‘Als je me nu antwoord geeft op mijn vragen, draai ik om en kom ik meteen weer naar huis.’

‘Je weet dat ik dat niet kan, Ava. Ik was zelf ook nog jong, dus ik weet ook niet alles... En de dingen die ik wel weet, kan ik je gewoon niet vertellen. Rosie vermoordt me als ze hoort dat ik het aan jou heb verteld.’

Ik rolde met mijn ogen en draaide de snelweg weer op.

‘Dan zijn we uitgepraat, Jesse, ik kom niet terug voor ik antwoorden heb.’

‘Ava, ik...’

‘Doei Jesse.’

Ik pakte mijn telefoon en hoewel ik wist dat hij nog aan het praten was, drukte ik hem uit en gooide hem op de achterbank.

Ik wist niet of ik hier goed aan deed. Jesse was als een broer voor me en na het overlijden van Nolan waren we erg op elkaar aangewezen geweest, maar toen hij een relatie met mijn beste vriendin Jade kreeg en zich met alles in mijn leven begon te bemoeien, had ik afstand van hem genomen. Ik wist dat onze relatie door dit wat ik nu deed onherstelbaar beschadigd zou raken en ik wist niet of het het waard was... Wat nou als Logan niet met me wilde praten? Wat nou als hij me helemaal geen antwoorden zou willen geven of als ik hem niet eens zou kunnen vinden? Dan was alles voor niets geweest...

Maar daar wilde ik nu niet aan denken. Ik moest er eerst maar eens komen, en de rest was een zorg voor later.

Ik vervolgde mijn reis en urenlang reed ik door Italië. Een enkele keer stopte ik om iets te eten en te drinken te kopen, of om te tanken, maar ik wilde nu zo snel mogelijk doorpakken. Uiteindelijk ging het een stuk minder snel dan verwacht. Op de snelwegen was door de zomervakantie zoveel file dat ik amper vooruitkwam. Uiteindelijk be-

sloot ik maar binnendoor te gaan, maar het bleek dat mijn navigatiesysteem niet zo goed berekend was op het Italiaanse binnenland en alle kleine weggetjes. Het enige positieve was dat het gestopt was met regenen en het zonnetje een beetje doorkwam, zodat ik ook wat van het prachtige landschap kon genieten.

Het lukte me uiteindelijk om op Sicilië uit te komen, maar het had me bijna twee keer zoveel tijd gekost en inmiddels was het dan ook al vijf uur in de middag. Ik leefde al bijna twee dagen op koffie en een paar broodjes van het benzinestation, dus ik nam me voor bij het eerstvolgende wegrestaurant dat ik zou zien wat te eten. Dat kwam ik alleen niet tegen, en ik weet niet hoe het kwam, maar mijn navigatiesysteem begon te haperen, gaf een foutmelding en viel uit.

Even wilde ik de moed opgeven en gewoon in huilen uitbarsten, maar ik was geen opgever. Ik was nu zo dichtbij... Het maakte niet uit dat ik verdwaald was, ik moest en zou hem vinden.

Urenlang reed ik, tot ik in een klein dorpje een bed and breakfast zag en besloot daar te overnachten. Morgen zou alles er vast beter uitzien en dan kon ik weer verder rijden. Ik parkeerde de auto voor het gebouw en tot mijn verbazing werd er meteen opengedaan.

Een wat oudere man met een grote snor, die een beetje op Super Mario leek, stelde zich voor als Luigi (wat ik nog grappiger vond) en zei in gebrekkig Engels dat hij geen Engels sprak.

Ik probeerde me iets te herinneren van de paar woordjes Italiaans die ik vroeger gebruikte als we hier op vakantie gingen, maar heel veel wist ik niet meer. Ik stelde

me voor en maakte duidelijk dat ik niet veel Italiaans sprak.

‘Ciao, sono Ava. Scusa, parlo poco italiano.’

De man glimlachte naar me en gebaarde dat het zo slecht nog niet was.

‘Goedenavond, kan ik je ergens mee helpen?’ zei hij in het Italiaans.

Ik knikte en haalde opgelucht adem.

‘Ik ben verdwaald, kunt u mij helpen? Ik zoek een plek om te slapen.’

De man knikte en gebaarde me mee te komen. We liepen een steile trap op, die naar een aantal kamers leidde, waarvan hij me eentje aanwees.

Hij zei iets wat ik niet verstond en toen hij naar me gebaarde of ik honger had, moest ik wel heel erg hongerig geknikt hebben, want hij gebaarde dat ik eerst even kon douchen en me om kon kleden en dat ik daarna beneden iets kon eten. Na bijna twee dagen in een koude auto was dat het beste nieuws dat ik had kunnen krijgen, en ik moest me inhouden om hem niet te omhelzen. Ik liep snel naar beneden om mijn tas uit de auto te halen en eenmaal boven liet ik me eerst op het bed vallen, dat heerlijk zacht en warm aanvoelde. Vijf minuutjes bleef ik liggen, voor ik mezelf met tegenzin overeind hees en naar de kleine badkamer liep, waar ik de douche aanzette. Het hete water zorgde ervoor dat ik mijn zorgen vergat en mijn spieren voelde ontspannen. Ik waste me met een nieuw blokje olijfzeep dat er lag en genoot van de heerlijke schone geur, ook al zorgde het ervoor dat mijn haar behoorlijk in de knoop raakte.

Toen ik klaar was met douchen, trok ik snel schone kle-

ren aan en liep ik naar beneden om Luigi te zoeken. De bed and breakfast was niet groot, maar hoewel ik had verwacht de enige gast te zijn, was dat niet zo. Aan een lange tafel zaten een stuk of tien mensen te eten en stuk voor stuk begroetten ze me toen ik binnenkwam. Luigi kwam naar me toe, liep met me mee naar een vrije plek en zette een schoon bord voor me neer, waarna hij de grote schalen met verschillende soorten pasta's aanwees, waar de andere gasten uit opschepten. Ik bedankte hem en schepte wat gnocchi met een rode saus op, die net zo lekker smaakte als hij rook. Ik at veel te veel en toen ik klaar was, bedankte ik Luigi en liep ik naar mijn kamer om te slapen.

Dat kostte me een stuk minder moeite van de vorige dag, want zodra mijn hoofd het zachte kussen raakte, was ik al vertrokken.